

Minneord, Rosemarie Köhn. 3.11.22.

Statsråd Trygve Magnus Slagsvold Vedum

En mild og modig biskop.

En usedvanlig og banebrytende leder.

Et stort og varmt menneske.

I dag står vi sammen og tar farvel med biskop emerita
Rosemarie Köhn.

Vi sier takk til ei som har berørt og betydd veldig mye - for veldig mange.

Vi tar avskjed med et menneske som har gjort Den norske kirke og hele samfunnet vårt åpnere, mer inkluderende og varmere.

**

Rosemarie Köhn, født i 1939, ble den første kvinnelige biskop i Den norske kirke, i Norden, og den tredje kvinnelige lutherske biskopen i verden. «Tiden er moden. Anledningen er her. Beslutningen er

fattet», sa statsråd Gudmund Hernes da han holdt pressekonferanse om utnevnelsen. Han tok en modig avgjørelse og innsatte en kvinne som skulle komme til å bli banebrytende for kvinnelig kirkelig lederskap. Endre kirkehistorien. Og gjøre både kirkerommet og samfunnet større, åpnere og høyere!

**

Det at hun var kvinne var nok til å skape splittelse.

Men Rosemarie Köhn sjøl - biskop Rose - var ikke en som splitta. Hun var ei som samlet.

Ja, biskop Rose var en usedvanlig lederskikkelse.

Hun var ikke den som ropte høyest. Hun tok ikke mest plass. Hun var en som så folk. Og berørte folk. Ei som kom andre i møte.

Og så var hun ei som modig stod opp for det hun trodde på, sjøl i kraftig motbør.

I 1997 inngikk presten Siri Sunde partnerskap med en kvinne, og biskop Rosemarie Köhn måtte ta stilling til hvorvidt hun ville la en prest som levde i homofilt samliv fortsette å virke. Avgjørelsen var ikke lett, men hun stod opp for det hun trodde på.

I dag, 25 år etter, er det nesten vanskelig å skjønne at spørsmålet skapte så mye motbør og fikk så massiv oppmerksomhet som det faktisk gjorde. Men den gangen var det å kjempe for mangfold og inkludering - å kjempe for alles rett til å være seg sjøl og elske den de vil - ikke en selvfølge. Verken i kirka eller

samfunnet. Det var faktisk såpass kontroversielt at selv VG mente det var lite klokt.

En av grunnene til at vi er kommet så mye lenger i dag, er - nettopp - biskop Roses valg.

Hun sto støt i sitt budskap om nestekjærlighet og mangfold.

Hun gikk til og med ut, seinere, og sa at Den norske kirke har mye å be homofile om unnskyldning for.

Dette var ikke noe hun gjorde for å gjøre seg populær. Snarere tvert imot.

Valget kosta. Det var tøffe tak for Köhn og flere. Biskop Rose sto i stormen med fasthet, ro og kjærlighet. Mange av oss som har fått møte henne i kirka, som biskopen vår, kjente høytiden hun skapte, varmen hun strålte, og tryggheten hun ga. Sjøl siterte biskop Rose gjerne Kaj Munk: «*Aldri, aldri spørre om det nytter. Bare være sann - tro mot de drømmene vi har drømt innerst inne*».

Drømmen hun bar, lever i dag. Vi ser den i ei åpnere kirke. Vi ser den i alle som lever friere og åpnere liv.

**

Når vi tar farvel går våre varme tanker nå til Rosemaries ektefelle, Susanne Sønderbo, og alle etterlatte.

Når vi nå sammen tar farvel med biskop Rose - så tar vi farvel med et menneske som har samla, berørt og

satt varige spor etter seg i et helt folk - i et helt land.

Vi takker av Rosemarie som fortsatt betyr veldig mye for veldig mange
-i livet de lever - i kristentrua de har.

Med mer kjærlighet, åpenhet og varme står vi igjen.

Vi lyser fred over Rosemarie Köhns minne.